

Eremiten Edwins

W i s a ,

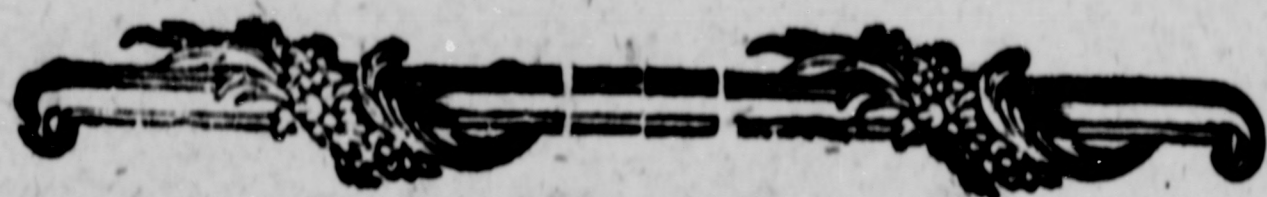
Se mørket fram på fæstet strider, 2c.

Kan sjungas under sin egen melodi.

Göteborg,

tryckt i Norbergskä Tryckeriet, 1844.

Se mörkret fram på Gåstet skrider,
Ledfaga mig, du Himlens vän!
Till dalen, der en sackla sprider
Ett hjälpsamt stén för vandringssmän.

2.
Af matthet jag till jorden tryckes,
Som hela dagen wandrat har
Uti en öken, hwilken tryckes
Förlängas wid hwart steg jag tar.

3.
Min Son! jag vill dig ej så illa,
Gaf Eremiten straxt till svar,
Låt ej ett terbloß dig förwilla,
Hwars swel dig till en afgrund drar.

4.
För nödens barn, som wisse blifwit,
Min Kojas aldrig slutes till;
Den lilla lott mig himlen gifwit,
Jag gern med dig dela vill.

5.
Här må du öfwer natten dröja,
Och nyttja fritt mitt lilla bo,
Om du med litet dig vill nöja;
War wif om en wälsignad ro.

6.
Jag aldrig vill till döden dömma
De djur, som himlen lif bestårt;
Den makt, som plågar för mig ömma,
Mot dem att wara öm mig lårt.

7.
En tarflig, men ej fräslig föda,
Finns dock af frukter, örter och bär;
Din törst kan släckas utan möda
Wid källan, som du finner här.

8.
Kom främling! då din sorg att sömna,
All jordisk oro har ej grund;
Wi endast litet här behöfwa,
Och detta lilla blott en stund.

9.
Som daggen, när den faller neder,
Så ljufst war Eremitens tal;
Sin unga gåst han sedan leder
Igenom Skogen till en Dal.

10.
Der han för sitt och andras bästa
I skuggan byggt ett litet Tjäll,
Och hjälpsam mot hwat nödsstånd Nästa
Han ledde wärddad, trygg och fäll.

11.
Ej öfwerflödet ågar'n brödde
I denna Kojas, täckt med strå,
En klinka handens tryckning lydde,
Och straxt sågs dörren öppen stå.

12.

Och nu, när Arbetsbopen vänder,
Hvar till sitt hem, att njuta ro,
I spisen han en brasa tänder,
Som lyser upp hans mörka bo.

13.

Se'n några fat på bordet sätter,
Hvars mängd ej brydde gästens val;
Men ack! långt mer än hundra rätter
Var fjellska världens muntra tal.

14.

Att glädjen på sitt sätt betyga,
Hans trogna Ratt gör muntra språng,
Från elden hundra gnistor flyga,
Från spisen höres Svrfans sång.

15.

Men intet kunde sorgen lindra,
Som trockte ned vår främlings mod,
Sin gråt han såfångt sökte hindra,
Den utbrast i en tårflod.

16.

Strax rødes Eremitens hjerta,
Som sårdigt var till andras tröst,
Såg, Yngling! ropte han, hvad smärta,
Bemästrat sig ditt unga bröst?

17.

Från lyckans gylbne koning drifwen,
Har du dess wärpling redan rönt?
Är du i wänskap öfvergiftwen?
Är du af kärlek obelönt?

18.

Wet då, att alla lyckans stänker
Ät nöjet blott en flugga ge,
Och den, som högt om dessa tänker,
Ej mindre såfång är än de.

19.

Och de, som efter wänskap stråfwa;
Ett flugtigt lustiken blott bedrar,
Som kring den rikas Slott plår swåfwa,
Men från den uslas Roja far.

20.

Än mindre genom kärlek winnes,
De skönas Gudelwerk ej tro;
Den här på jorden icke finnes,
Om ej i Turturdufwans bo.

21.

Nej, Yngling! låt oss lefwa nöjde,
Och fly ett kån, som oss bedrar;
Wid dessa ord en rodnad röjde
Hvem denna sorgsna gästen war.

22.

Ett Morgonrodnans glefa svar
I prakt och i ombytligbet,
Dess hv hvart ögonblick förnyas,
Sin glans och sin behagligbet.

23.

Dess bröst, som hvarje suck ses höja,
Dess hv, der blagsamheten rår,
I denna råcka Yngling röja,
En skönhet i dess ålders wår.

24.
Ack! värdes, sad' hon, omkan bära
Med mig, min djershet varit stor,
Som brottslig gått det rum för nära,
Der Ni i himlens sällhet bor.

25.
För Er en flickas tårar rinna,
Som förd af kärlek tröstlös går:
Hon söker ro, men måste finna
Förtwiflan i hwart enda spår.

26.
Ett lyckligt öde mig bestärde
En ganska rik och måktig far,
Som ej sitt gods med prakt förstörde,
Allt åt hans dotter ämnadt war.

27.
Att mig och mina slätter vinna,
Kom snart en flock tillbedjare,
Som laddes för mig häftigt brinna,
Och priset åt min skönhet ge.

28.
Hvar dag den öltes till min plåga,
Bland dem den unga Edwin stod:
Han talte aldrig om sin låga,
Men ögats språk jag dock förstod.

29.
Han ej med gods och titlar lyfte,
Hans dragt war snygg, men icke grann;
Men själen wett och dygdes hyste,
Och allt jag uti honom fann.

30.
Ej blomman leende åt dagen,
Med morgondaggens perlor stänkt,
Hon kryta kan med de behagen,
Som i min Edwins wäsend' blänkt.

31.
Ev uti hela Floras Rike,
Man blott af flugtig fågring wet:
Han war i skönhet blomstrens like,
Men jag i obeständighet.

32.
Jag stolt mitt högmod endast lydde,
Och i hans tårar nöje fann:
Hans kärlek wäl mitt hjerta brudde,
Men ej af mig belöning wann.

33.
Min löld hans plåga dagligt ölte,
Till dess han sorgen afstod tog,
Och utan hopp förtwiflad sökte,
En öken, der han hemligt dog.

34.
Med sorg och qual wäl jag nu böta
I all min tid för detta brott,
Och i den öken döden möta,
Som Edwins sista suck har fött.

35.
Ja, der skall mig förtwiflan nära,
Till dess jag dignar ner och dör;
Af Edwins död har jag fått lära
Hwad jag för honom göra bör.

36.

Förbjude Gud, sad' Fremsten,
Och i sin famn den sköna tar,
Hvars håpnad blef då icke liten,
Men Edwin själf den djerfve war.

37.

Se här din trogne Edwin åter,
Rån, ömma Fanny! Lån min röst;
Det är den Edwin du begråter,
Som trycker dig intill sitt bröst.

38.

Ja, dig skall jag till hjertat trycka,
Som hithlen gifwit mig igen,
Och ingen, ingen dig skall rycka
Från mig min wän, min ömma wän.

39.

Nu vill jag glömma lifwets smärta,
Jag fruktar mer ej lyckans fall;
Den suck, som sist går från mitt hjerta,
Med Edwins sista blundas skall.

